

РЕШЕНИЕ

№ 6970

гр. София, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 26.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2493** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 29, ал. 6 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към държавна сигурност и разузнавателните служби на българската народна армия /ЗДРДОПБГДСРСБНА/.

Образувано е по жалба на П. Л. П. от [населено място],[жк], бл. 258 срещу Решение № 2-2039/21.02.2022г., издадено от КРДОПБГДСРСБНА (Комисията), в частта, с което е установена и обявена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно. Счита, че не са налице посочените в закона документи, въз основа на които може да се направи извод, че е бил секретен сътрудник. Излага доводи, че липсва анализ на документите от страна на Комисията.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. К., която поддържа подадената жалба и моли издаденото решение на комисията да бъде отменено. Претендира разноски.

Ответникът – КРДОПБГДСРСБНА – в съдебно заседание чрез юрк. Мурафчийска, оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на

адвокатското възнаграждение на ответната страна.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с представените и приети по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

С писмо № КИ-К-15053 /л. 16/ от 17.08.2020 г. на председателя на КРДОПБГДСРСБНА до кмета на [община] е изискан списък на лицата, заемали длъжността „главен архитект“. Съгласно ЗДРДОПБГДСРСБНА подлежат на проверка всички лица, заемали или заемали публични длъжности от 10.11.1989 г. до настоящия момент. Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 18 от ЗДРДОПБГДСРСБНА публични длъжностни са главните архитекти на общини и на райони за градовете с районно деление и кметски наместници.

С писмо с изх. 55-00-60 от 23.03.2021 г. на кмета на [община] е изпратен списък на лицата съгласно чл. 3, ал. 1, т. 18 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. В списъка фигурира П. Л. П. като заемаш длъжността главен архитект от 2013 г. до настоящия момент.

На заседание на Комисията от 21.02.2022г. /л. 63/, за което е съставен протокол № 07, приложен по делото, при наличие на кворум, са разгледани документи за установяване на принадлежност на лица по чл. 3, ал. 1, т. 14 и т. 26 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. В резултат на разискване и след гласуване с 6 гласа "ЗА", от присъствали шест членове на Комисията, е прието решение за установяване и обявяване на принадлежност към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА на П. Л. П. като за него е прието, че е бил секретен сътрудник на Държавна сигурност (обозначено като ДС), вербуван от полк. К. К. Ф. на 04.04.1984 г., регистриран на 10.01.1984 г., с псевдоними Б., въз основа на наличните в архивите документи: рег. бланка; разходен документ, отчетен от щатен служител; документи от ръководил го щатен служител, съдържащи се в дело Ф. 1, а.е 4535; рег. дневник; картони обр. 1 -2 бр. и обр. 3. Посочена е и заеманата публична длъжност – главен архитект от 2013 г.

С оглед на така проведеното заседание е прието Решение № 2-2039/21.02.2022 г. на КРДОПБГДСРСБНА, с което е установена и обявена принадлежност към органите по ал. 1 от Закона на П. Л. П. в качеството му на агент в структурите на ДС, регистриран на 10.01.1984 г. с псевдоним Б..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14 - дневен преклузивен срок, изхожда от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 9, т. 2 от Закона

Комисията разкрива и обявява имената на български граждани, заемали или заемащи публични длъжности или извършвали или извършващи публична дейност, за които е установена принадлежност към органите по чл. 1. Съгласно чл. 29, ал. 2 от Закона обявяването на принадлежност на лице към органите по чл. 1 се извършва с решение на Комисията.

Комисията е колегиален орган и се състои от девет членове, включително председател, заместник-председател и секретар - чл. 5, ал. 1 от закона. Заседанията на комисията се провеждат при кворум повече от половината от всички членове, като решенията се вземат с мнозинство повече от половината от всички членове с явно гласуване - чл. 8, ал. 2 от закона. Решението на комисията се подписва от всички членове, участвали в гласуването - чл. 16, ал. 3 от Правилника за дейността на комисията. Видно от съдържанието на решението същото е подписано от шест от членовете на Комисията, участвали в гласуването, който брой съвпада с отразения в присъствената книга на заседанието от 21.02.2022 г. По делото е представено извлечение от протокол № 07 от 21.02.2022г., в което е посочено, че на заседанието присъстват шест членове на Комисията, чиито имена са отразени в протокола. Следователно, заседанието, на което е прието оспореното решение е проведено при наличие на изискуемия кворум.

Спазена е процедурата по приемане на решението. Същото е издадено в законоустановената писмена форма с предписаното съдържание, като са изложени мотиви, съдържащи фактическите и правни основания за издаването му.

По отношение на приложението на материалния закон:

Съгласно чл. 25 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, принадлежност към органите по чл. 1 се установява въз основа на документи, съдържащи се в информационните фондове, както следва: за щатен служител - с данни от неговото лично кадрово дело, щатните разписания или ведомостите за получавани възнаграждения; за нещатен служител - с данни от неговото лично кадрово дело, щатните разписания или ведомостите за получавани възнаграждения; за секретен сътрудник - със собственоръчно написана или подписана декларация за сътрудничество; собственоръчно написани агентурни сведения; документи за получени възнаграждения; документи, собственоръчно написани или подписани от сътрудника, съдържащи се в делата на оперативен отчет; документи от ръководилия го щатен или нещатен служител, както и наличие на данни за лицето в справочните масиви (регистрационни дневници и картотеки), протоколите за унищожаване или други информационни носители. В пар. 1, т. 4 от ДР на ЗДРДОПБГДСРСБНА е регламентирано, че "Секретни сътрудници" са български граждани, оказвали негласна помощ на органите по чл. 1 в качеството на резиденти, агенти, съдържатели на явочни квартири, съдържатели на секретни (конспиративни) квартири, осведомители, доверени лица и информатори.

По волята на законодателя тази принадлежност се установява въз основа на документи, съдържащи се в информационните фондове, които са различни за щатен служител, нещатен служител и за секретен сътрудник на органите по чл. 1, изброени съответно т. 1, 2 и 3 на ал. 1 от чл. 25 от ЗДРДОПБГДСРСБНА Анализът на чл. 25 от

ЗДРДОПБГДСРСБНА сочи, че изброяването на посочените в него документи е алтернативно, а не кумулативно, т. е. наличието на един единствен документ е достатъчно.

Съгласно трайната съдебна практика Комисията не притежава правомощие да признава или отрича принадлежност към органите на ДС, а само да обяви регистрирана такава в архива на специалните служби. Правомощията ѝ, визиращи в закона, се свеждат само до констатиране на факта на принадлежност към органите по чл. 1 от закона, въз основа на документи, посочени в чл. 25 от същия /така Решение № 3656 от 17.03.2014 г. на ВАС по адм. д. № 9785/2013 г./.

В процесното административно производство, органът упражнява правомощията си при условията на обвързана компетентност, т.е. без възможност за избор и свободна преценка между два и повече нормативно допустими правни резултата. След като са налице предпоставките на ЗДРДОПБГДСРСБНА по отношение на проверяваното лице, то за Комисията не съществува друга възможност, освен да установи принадлежността му към ДС.

В същото време обаче, в решение № 4 от 26.03.2012 г. по к.д. № 14 от 2011 г. на Конституционния съд на Република България е посочено, че съдът не следва да извършва проверка само на процедурата по приемане на решенията от Комисията, в противен случай той нарушава основното изискване на административния процес, залегнало в чл. 146 АПК за проверка на изискванията за законосъобразност на административния акт, т.е. при преценка за наличие на принадлежност на жалбоподателя към органите на ДС съдът е длъжен да анализира документите и да отговори може ли единствено въз основа на тях да се приеме, че дадено лице е било секретен сътрудник / в конкретния случай П. П./. В съответствие с цитираното решение, в хода на процеса, жалбоподателят може да използва всички допустими от ГПК доказателства (чл. 171, ал. 1 и 2 АПК). Доказателствената тежест за доказване на неистинност на документите, съдържащи се в личното му дело е в негова тежест.

Настоящият съдебен състав намира, че принадлежността на жалбоподателя като секретен сътрудник е установена по безспорен начин, от представените документи - рег. бланка; разходен документ, отчетен от щатен служител; документи от ръководил го щатен служител, съдържащи се в дело Ф. 1, а.е 4535; рег. дневник; картони обр. 1 -2 бр. и обр. 3.

Съдът намира, че избрените картони обр. 1 -2 бр. и обр. 3. покриват дефиницията на „документ“ по § 1 т.1 от ДР на ЗДРДОПБГДСРСБНА - всяка записана информация, независимо от материалния ѝ носител, включително информацията в автоматизирани и комплексни информационни системи и бази данни. Двата документа представляват такива по чл. 25 т. 3 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

Недоказано се оказва оспорването от жалбоподателя на приложените по делото два броя картон обр. 1 -2 бр. и обр. 3. в открито производство по реда на чл. 193, ал. 3 от ГПК,вр. с § 2 от ДР на ДОПК. С формална доказателствена сила се ползва всеки подписан документ, независимо от това дали е свидетелстващ или диспозитивен. Тази

формална доказателствена сила може да бъде преодоляна, само като се докаже неавтентичността на документа. Доказателствената тежест се носи от страната, която оспорва истинността на документа, аргумент от презумпцията за истинност на подписания документ – чл. 193, ал. 3 ГПК.

Съгласно чл. 15 от Инструкция № I-20 от 20.01.1978 г. за оперативния отчет на Държавна сигурност на Министерството на вътрешните работи за всички лица, за които са образувани дела за оперативна проверка и разработка се води централизиран отчет. В справочна картотека № 1 се подреждат по фонетичен ред картони обр.1 за лица, които се водят на оперативен отчет по дела за оперативна проверка, оперативна разработка, оперативно издирване и оперативно наблюдение; за лица, срещу които са образувани следствени дела и дознания; за профилактирани лица; за лица от вражеската емиграция; за лица, за които има запрещение за излизане зад граница, и за лица, за които има дела в оперативния архив. Тук се поставят и картони за секретни сътрудници, изключени за предателство, двуличие и други престъпления. В статистическа картотека 3 се подреждат картони обр.2, 3 и 5 на действащите дела за оперативна проверка, оперативна разработка, оперативно издирване, оперативно наблюдение и делата-дубликати. Картотеката служи за водене на статистически отчет. Картоните в нея се подреждат по раздели за всяко управление, самостоятелен отдел и окръжно управление, а в окръжните управления - по отделения. Съгласно чл. 22, ал. 1 от Инструкция № I-20 от 20.01.1978 г., оперативният работник попълва за всяко едно лице картони образец едно и три чл. 2 на същата разпоредба гласи, че попълнените и подписаните картони се представят за утвърждаване, т.е за истинността на валидността на посочените по-горе картони е достатъчно единствено подпис.

Следователно оспорения картон обр.1 и картон обр.3 е следвало да съдържат подпис на оперативния работник и не е задължително да е посочено името му. Двата документа съдържат всички изискуеми реквизити, съобразно действалата по време на създаването им нормативна уредба, поради което съдът намира, че двата оспорени картоната представляват официални документи, съставяни от длъжностни лица в рамките на тяхната компетентност и в предписаната от закона форма (съгл. Инструкцията № I-20 от 20.01.1978 г. за оперативния отчет на Държавна сигурност на Министерството на вътрешните работи).

Отделно от това установените изисквания в Заповед № I- 3900 от 11.11.1974 г. на министъра на вътрешните работи и в Инструкция № I-20 от 20.01.1978 г. за оперативния отчет на Държавна сигурност на Министерството на вътрешните работи, уреждащи подробно начина на работа на служителите, вербовката на едно лице, създаваните документи и лицата които ги изготвят, съдържанието на документите и правилата за работа със секретните сътрудници, реда за съгласуване и утвърждаване на документи, силно ограничават възможностите за създаване на документи с невярно съдържание или неистински такива.

В конкретният случай макар и от страна на жалбоподателя да липсва подписана декларация за сътрудничество, както и каквито и да е било доклади, докладни записки

и други подобни писмени документи, доказващи неговата съпричастност към дейността на секретните служби, то самото съставяне на рег. бланка; разходен документ, отчетен от щатен служител; документи от ръководил го щатен служител, съдържащи се в дело Ф. 1, а.е 4535; рег. дневник; картони обр. 1 -2 бр. и обр. 3, вписването им в регистрационния дневник и образуването на лично дело е достатъчно за обявяване и установяване на принадлежността на П. към органите по чл. 1 от ЗДРОПБГДСРСБНА.

По изложените съображения съдът намира жалбата за неоснователна по всички изложени доводи, а решението за правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, в размер на 100 /сто/ лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Предвид горното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ, Трето отделение, 62 -ри състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Л. П. от [населено място],[жк], бл. 258 срещу Решение № 2-2039/21.02.2022 г., издадено от КРДОПБГДСРСБНА, в частта, с което е установена и обявена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРОПБГДСРСБНА.
ОСЪЖДА П. Л. П. от [населено място],[жк], бл. 258 да заплати на КРДОПБГДСРСБНА сумата от 100/сто/ лв. разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14- дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: